

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду

Дана 15.03.2023. године
БЕОГРАД

Република Србија
ЗАВОД ЗА
05.03.2023.

P-2015/0774

2-1/11

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Наде Балешевих, председника већа, Весне Слијепчевић и Весне Мартиновић, чланова већа, уз учешће судског саветника Марије Козомаре, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца, кога заступа адвокат, ради поништаја решења туженог Завода за интелектуалну својину, Сектора за патенте, Одсека за правна питања патената, Београд, Кнегиње Љубице 5, 990 број: од 05.06.2018. године, у правној ствари интелектуалне својине, на нејавној седници већа одржаној 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем утврђено је да је право из пријаве патента број од 23.01.01.2015. године, подносиоца, престало да важи по сили закона дана 24.11.2017. године.

Тужбом, поднетом Управном суду 26.06.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је тужени, оспореним решењем утврдио да је тужилац, као подносилац пријаве патента број од 23.11.2015. године, затражио предметном пријавом заштиту за проналазак под називом „склоп за укотвљење, зубног имплантата у кортикалну кост“, те да је као датум подношења пријаве признат 23.11.2015. године. Указује да је у побијаном решењу наведено да је сходно одредбама члана 40. став 1, 3. и 5. Закона о патентима, рок за плаћање таксе за трећу годину одржавања права истекао 23.11.2017. године, а да је додатни рок од шест месеци истекао 23.05.2018. године, те да тужилац у наведеним роковима није платио прописану таксу у износу од 5.340,00 динара, да је о наведеном обавештен позивом који му је уручен дана 11.10.2017. године, те да је тужичево право из предметне

пријаве престало дана 24.11.2017. године, по сили закона, због неплаћања таксе. Сматра да је овакво утврђење туженог нетачно, имајући у виду да је тужилац дана 16.10.2017. године електронским путем, код банке Banca Intesa, платио наведену таксу у износу од 5.340,00 динара, због чега се нису стекли услови за престанак права тужиоца, као подносиоца патентне пријаве. Уз тужбу, тужилац је приложио извод банке Banca Intesa од 18.06.2018. године. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове поступка које је определио у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе и таксе по одлуци суда, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао код навода из оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржане усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове правне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац, као подносилац пријаве патента број _____ од 23.11.2015. године, затражио заштиту за проналазак под називом „склон за уклањање, зубног имплантата у кортикалну кост“. Увидом у предметну пријаву, тужени орган је утврдио да је, у складу са одредбама члана 97. Закона о патентима, као датум подношења пријаве признат 23.11.2015. године, што значи да је рок за плаћање таксе за трећу годину одржавања права истекао 23.11.2017. године, а да је додатни рок од шест месеци истекао 23.05.2018. године. Позивом 990 број _____ од 09.10.2017. године, тужени је позвао подносиоца пријаве, овде тужиоца, да плати таксу за трећу годину одржавања права из пријаве и да достави доказ о уплати износа од 5.340,00 динара, односно да у додатном року од шест месеци плати таксу и да најкасније до 23.05.2018. године достави доказ о уплати таксе увећане за 50% због прекорачења редовног рока за уплату. Наведени позив уручен је тужиоцу дана 11.10.2017. године, што је тужени утврдио увидом у повратницу у спису предмета, али како по њему није поступио ни у редовном року, нити у додатном року, тужени је на основу одредаба члана 41. Закона о патентима, у диспозитиву оспореног решења констатовао да је право из предметне пријаве престало дана 24.11.2017. године по сили закона, због неплаћања таксе.

Одредбама члана 40. став 1. Закона о патентима („Службени гласник РС“, бр. 99/11 и 113/17) прописано је да се за одржавање права из пријаве и признатог права плаћају прописане таксе; ставом 2. да таксе за одржавање права из пријаве и признатог права може да плати било које лице, у име и за рачун подносиоца пријаве или носиоца права; ставом 3. да се таксе из става 1. овог члана плаћају за трећу и сваку наредну годину, рачунајући од датума подношења пријаве; ставом 4. да се таксе из става 1. овог члана за издвојену пријаву плаћају за текућу и сваку наредну годину, рачунајући од датума подношења првобитне пријаве; ставом 5. да ако подносилац пријаве, односно носилац права не плати таксу из става 1. овог члана, такса се може платити у додатном року од

шест месеци, под условом да се плати прописана додатна такса и ставом 6. да се надлежном органу морају доставити докази о уплатама наведених такси.

Чланом 41. став 1. истог закона, прописано је да ако подносилац пријаве или носилац права пропусти да, у роковима из члана 40. овог закона, плати прописану таксу за одржавање права и да достави доказ о извршеној уплати, право престаје наредног дана од дана истека рока из члана 40. став 3. овог закона, а ставом 2. да у случају из става 1. овог члана надлежни орган доноси посебно решење о престанку права које је коначно и против њега се може покренути управни спор.

Оцењујући законитост оспореног решења, Управни суд налази да је тужени орган правилно одлучио када је у поступку, у коме није било повреда правила поступања, оспореним решењем утврдио да је право из пријаве патента број П-2015/0774 од 23.01.01.2015. године, тужиоца, као подносиоца, престало да важи по сили закона дана 24.11.2017. године.

По оцени Управног суда, тужени је правилно поступио када је донео оспорено решење којим је утврдио да је право тужиоца из пријаве патента број I од 23.01.01.2015. године, престало да важи по сили закона дана 24.11.2017. године, јер тужилац није платио законом прописану таксу до 23.11.2017. године, као ни таксу увећану за 50% у наредних 6 месеци, тј. до 23.05.2018. године, па му је сходно одредби члана 41. став 1. Закона о патентима, престало право утврђено из пријаве патента од 23.11.2015. године.

Суд налази да су неосновани наводи тужбе да се нису стекли услови за престанак права тужиоца, као подносиоца патентне пријаве, јер је дана 16.10.2017. године електронским путем платио таксу у износу од 5.340,00 динара. Ово стога што је обавеза тужиоца била да таксу у износу од 5.340,00 динара плати до 23.11.2017. године или да наведени износ таксе увећан за 50% плати до 23.05.2018. године, при чему је у оба случаја био у обавези да туженом достави доказ о извршеној уплати, у складу са одредбом члана 40. став 6. Закона о патентима. Увидом у извод банке Banca Intesa од 18.06.2018. године, који је тужилац приложио уз тужбу, овај суд је утврдио да је тужилац износ од 5.340,00 динара платио 16.10.2017. године, међутим, тужилац није доказао да је туженом доставио доказ о извршном плаћању, како то налаже поменута одредба члана 40. став 6. Закона о патентима.

По налажењу Управног суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Тужени орган је, на правилно утврђено чињенично стање и без повреда правила поступка, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао разлоге које као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Суд је ценио остале наводе тужбе, али је нашао да су без утицаја на друкчију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање, као ни правилна примена закона.

Из изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

С обзиром на успех у овој управној ствари, Управни суд је захтев тужноца за накнаду трошкова управног спора одбио као неоснован, па је применом одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима у вези са одредбама члана 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), чије одредбе се у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.03.2023. године, III-1 У. 11148/18

Записничар
Марија Козомара, с.р.

Председник већа-судија
Нада Балешевих, с.р.

За тачност отправља
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП